

Vegyük komolyan!

Énekek: 163/1; 356/1–5; 138/1–2; 336/1–3; 461/1–4;

Lekció: **1Ján 1**

Textus: **Mk 1,32-39**

Kedves testvéreim! A Szentírásban néha furcsa dolgokkal találkozunk. Ilyenkor két lehetőség áll előttünk: vagy megbotránkozunk, elutasítjuk őket és eltávolodunk Istentől. Vagy átgondoljuk, elfogadjuk és általuk megtapasztaljuk Isten közelségét, úgy, ahogy azelőtt soha sem hittük volna, hogy megtapasztalhatjuk. A kérdés az, hogy engedjük-e hatni Isten igéjét és egyúttal megváltoztatjuk-e álláspontunkat? Vagy megmaradunk elképzeléseinkben, megrekedünk és eltorzítjuk Isten igéjét? Mert a Biblia egy olyan könyv, amely újból és újból provokál, megtérésre, új életre és Isten mély megismerésére hív.

A mai napon Márk evangéliuma három üzenetet tár elénk, amelyek lehet, hogy furcsának tűnnek majd számunkra:

1. A naplemente után eléje hozott megszállottak bizonyágtétele – vegyük komolyan a gonosz hatalmát!

2. Jézus furcsa viselkedése a napfelkelte előtt – vegyük komolyan az Istennel való kapcsolatunkat!

3. Jézus furcsa viselkedése világos nappal – vegyük komolyan a szolgálatot!

E három szorosán összefügg.

1. Vegyük komolyan az ördög hatalmát

Az igéből azt hallhattuk, hogy naplemente után Jézushoz vittek minden beteget és megszállottat. A „megszállott” hallatán, talán tomboló, kicsavart szemű habzó szájú örültekre gondolunk. A „megszállott” szónak ez a legextrémebb értelme. De gondoljunk csak bele! Mi tesz bennünket testileg, lelkileg, szellemileg beteggé? Mi az, ami nyomást gyakorol ránk, ami kikészít? Minden, ami átveszi testünk, lelkünk, életünk felett az irányítást megszállottá tesz. Legyen az szenvedély, harag, betegség, egy ember vagy bármi, ami nem enged bennünket szabadon. És emellett ott vannak az emberfeletti hatalmak, melyek a láthatatlan világ felett uralkodnak. A Biblia tud ezekről a láthatatlan hatalmakról, ahogy a mindenkori népek is.

A mai világban azonban már nem hiszünk ilyesmiben, mindannyian felvilágosult emberek vagyunk. Nem fogunk mesebeli, mitikus lényektől félni. De ha nem is kell e lényektől félni,

mindenképpen komolyan kell vegyük őket. Mert az ördög, az ellenség komolyan vesz bennünket és komolyan vette Jézust is. A felolvasott versek előtt alig néhány sorral Jézus megkísértéséről olvashatunk. Ez a történet bizonyítéka annak, hogy az ördög komolyan vette Jézust. Sokkal komolyabban, mint mi emberek. A sátán a bibliából idéz, úgy próbálja Jézus szolgálatát megakadályozni. „Ha Isten Fia vagy, mondd, hogy ezek a kövek változzanak kenyérré!” „Ha Isten Fia vagy, vesd le magadat, mert meg van írva: Angyalainak parancsot ad, és kézen fogva vezetnek téged, hogy meg ne üsd lábadat a kőben” A gonosz bennünket is így próbál félrevezetni. Jézus ellen is az Igét hozta fel, és nagyon gyakran minket is az Igével próbál eltávolítani Istentől. Hányszor csapjuk felebarátunk fejéhez a Bibliát, hányszor ítékezünk felette a Szentírás alapján? És észre sem vesszük, hogy ezáltal az ördögöt és nem Istent szolgáljuk. A gonosz lelkek tehát ismerték Jézust és komolyan vették őt. De Jézus nem engedte őket szóhoz jutni, elnémította őket. Jézusnak nincs szüksége a gonosz lelkekbizonyoságtételére. Jézus teljesen eltávolodik tőlük. És nekünk is ezt kell tennünk. Hiszen az ördög olyan ellenség, aki mindent tud rólunk és ha tetszik, ha nem újból és újból a csapdájába kerülünk. De Jézus azért jött, hogy megszabadítson bennünket a gonosztól és a bűntől. Jézus szolgálatába beletartozik a felszabadítás is. Jézus sok ördögöt kiűzött és ugyanezt teszi ma is. De nekünk komolyan kell vennünk a fenyegetést, legalább annyira komolyan, ahogy a hitünket.

Eddig emberfeletti, gonosz hatalmakról beszéltem. De ez nem jelenti azt, hogy mi nem vagyunk felelősek tetteinkért. A hallottak alapján nem mondhatjuk azt, hogy az ördög munkálkodik bennünk és mi nem tehetünk ellene semmit. A bennünk rejlő gyengeséget, gonoszságot és bűnt is ugyanolyan komolyan kell vegyük. Harcolnunk kell ellene, mert ez a keresztyén élet lényege: a harc, a próbálkozás, az elbukás és az elbukás utáni felállás. Jézus egész nap a tanítványokkal volt, szüntelen tanította őket, de ők nap mint nap elbuktak. Értetlenkedtek, versenyeztek egymással, elárulták Jézust, megtagadták, nem hittek neki. De mégis mellette maradtak és egész életükben próbálták szolgálni lehetőségeik szerint. Nem voltak tökéletesek. Általában azt mondjuk, hogy a tanítványok pünkösöd után teljes gőzzel szolgálták Jézust. S ez igaz is. De pünkösöd után is hibáztak, gondoljunk csak Péter vitájára Pállal. A mai igehirdetés első üzenete tehát az, hogy vegyük komolyan a külső és belső gonoszságot, keressük Krisztust, ahogy a tömeg is kereste és szakadatlanul szolgáljuk őt, minden gyengeségünk ellenére.

2. Vegyük komolyan az Istennel való kapcsolatot, az elcsendesedést

A leírtak alapján arra következtethetünk, hogy Jézus egész éjjel gyógyított és ördögöket űzött ki. Egy ilyen éjszaka után én biztos sokáig aludtam volna. De Jézus nem ezt tette: „Nagyon korán, amikor még sötét volt, felkelt és félrevonult egy lakatlan helyre, és ott imádkozott.” Jézus nem azért kelt fel, mert dolga volt, nem azért mert fontos ügyeket kellett elintézzen, hanem azért, mert Istennel, az Atyával akart lenni. Nekünk nagyon gyakran nehéz még a tízórási istentiszteletre is felkelnünk. A barátokkal találkozni és késő estig szórakozni, arra hajlandók vagyunk. De olyan korán felkelni – csak azért, hogy imádkozzunk? Fontos ez? Jézusnak fontos volt. Dehát ő Isten Fia?!

Jézusnak ez nemcsak fontos volt, hanem ő akarta is ezt. A szeretet mindenre képes. A legfontosabb kijelentés Istenről: Isten szeretet. A legfontosabb parancsolat: Szeresd az Urat a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből. Ahol Isten szeretete ég és hat, ott a vele való beszélgetés előnyben részesül. Nem azért, mert kötelező, vagy mert kell, hanem azért mert akarjuk. Ahogy szeretteinkkel is szeretünk időt tölteni, úgy Istennel is, ha szeretjük őt. Amikor szeretünk valakit, bármennyi időt is töltenénk vele, túl kevésnek érezzük. Jézus sok időt töltött imádkozással, erről a Szentírás is bizonyosságot tesz. Az imádság az, ami felemel, erőt és tisztánlátást ad. Valaki egyszer azt mondta: „A szeretetnek két karja van. Az egyik Istent öleli, a másik a felebarátot. A kettő elválaszthatatlan egymástól.” Az igehirdetés második üzenete tehát az, hogy vegyük komolyan az Istennel való kapcsolatunkat. A régiek azt mondták: Oraetlabora–imádkozzál és dolgozzál. És ezt nekünk újra fel kell fedeznünk. Ha már 500 éves reformációról beszélünk. Mert ahol Jézus megszólalhat, ahol az élet minden területén útiránnyá válhat, ott felvillan a beteljesedés és a remény, ahogy Kapernaumban, Simon házában az emberek újra reménykedni és hinni kezdtek. Ne felejtjük, hogy Isten nélkül magányosak és üresek vagyunk. Isten nélkül nem vagyunk saját életünk urai. Isten nélkül csupán árnyékai vagyunk annak, amik valóban lehetnének.

3. Vegyük komolyan a szolgálatot, az ige hirdetését

Pétert valamikor késő reggel felébresztette az összegyűlt tömeg, aki Jézust kereste. Mindannyian az ajtó előtt álltak és várták a tegnapi csodás események folytatását. Péter és a többi tanítvány Jézus után erednek, talán sejtik, hogy imádkozni ment. Miután a környéket átfésülték és agyonhajszolva megérkeznek Jézushoz nagyon jól tudják, hogy Jézusnak mit kell tennie. Izgalmukban mintha azt mondanák Jézusnak: „Mindenki téged keres és te elimádkozod az

értékes idődet, gyere, sok a dolgunk, használd ki a helyzetet, amikor mindenki téged keres! Nem okozhatsz csalódást a várakozó tömegnek!”

Ezzel a kijelentéssel talán mindannyian egyet tudunk érteni. Jézusnak segíteni kell ezeken az embereken. De Jézus nem segít, hanem ezt mondja: „Menjünk máshova, a szomszédos helységekbe, hogy ott is hirdessem az igét, mert ezért jöttem.” Jézus nagyon jól tudta, hogy mit kell tennie és mit kell abbahagynia. Őt nem az emberek vágyai irányították, hanem Isten, az ő Atyja, aki teljhatalmat adott neki a legfontosabb elvégzéséhez.

Talán meglep bennünket az, hogy Jézus nem gyógyította meg a betegeket, hanem sorsukra hagyta azokat, akiknek nem sikerült korábban eljönni Kapernaumba. Ez azért is meglepő, mert mindannyian tudjuk, hogy Jézus az, aki mindig velünk marad. Hagyjon el mindenki a világon, Jézus a végsőkig kitart mellettünk. De akkor mégis miért nem ment vissza a városba?

Jézus egyik fontos küldetése ezen a világon az volt, hogy felkészítse a tanítványokat a szolgálatra. Az a mondat, miszerint „azért jöttem, hogy hirdessem az igét” kulcsfontosságú. Minden gyógyításnak, csodának az előfeltétele az ige hirdetés. Ahol Isten országa hirdetik ott lehetővé válik az egymás megsegítése, a gyógyítás, a csoda. Mert, ahol ott van Krisztus ott minden lehetséges. De Krisztus nem csodadoktor, nem egy olyan sámán, aki kívánságunk szerint cselekszik. Jézus számára a legfontosabb az, hogy megismerjük őt, mert az ő megismerése végtelen távlatokat nyit meg. Jézus nem a betegeket rázza le, hanem megalapozza szolgálatát. Gondoljunk csak Mária és Márta történetére. Sokminden fontos ezen a világon, de van, amikor kizárólag Krisztusra és az ő igéjére kell figyeljünk. Mindez számunkra azt jelenti, hogy nekünk keresztyéneknek elsődleges feladatunk az ige hirdetés. Persze, fontos a szűkölködőkön segítenünk, de ha azt nem alapozza meg az ige, akkor tevékenységünk emberi próbálkozás marad csupán. Ha például csomagokat osztunk a szegényeknek, de tetteinket nem Krisztus vezeti, akkor könnyen lehet, hogy reklám és magamutogatás lesz belőle. A Krisztus nélküli próbálkozásaink könnyen rossz irányt vehetnek.

Kedves testvéreim! A mai alkalommal az ige arra tanít bennünket, hogy vegyük komolyan keresztyén küldetésünket. Ez azt is jelenti, hogy vegyük komolyan a láthatatlan gonosz erőket is. Mert ellentmondásba ütközünk, ha Istenben és az ő igéjében hiszünk, de a gonosz erőkből nem. Ha pedig hiszünk Istenben és a láthatatlan erőkből, akkor komolyan kell vennünk az Istennel való kapcsolatunkat, az imádságot is. A mi imaéletünk határozza meg azt, hogy milyen mértékben részesülünk Isten áldásaiban. Az imádság pedig szeretetből, nem kötelességből fakad.

Végül pedig, aki Istenben bízik és kapcsolatban van vele, az a mindennapokban meg tudja különböztetni a lényegest, a lényegtelenőtől. Jézus megmutatta nekünk az utat. Ő Istent és nem az embereket követte, éppen ezért a lehető legtöbbet tette az emberekért. Ezért kedves testvérem, menj és cselekedj hasonlóképpen. Ámen!